

ת"פ 5479/11 - מדינת ישראל נגד זיאד אלקיעאן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני כב' סגן נשיאה, השופט אליו ביתן

10 בינואר 2020 ת"פ 18-11-5479

מדינת ישראל נ' אלקיעאן

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: זיאד אלקיעאן

גזר דין

כללי

1. לאחר שמיעת 3 עד תביעה, הגיעו הצדדים להסדר דין במסגרתו כתוב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשם תוקן, והנאשם הודה בעובדות כתוב האישום המתוקן, שאליה han עיקריה:

בתאריך 29.10.18 סמוך לשעה 04:30, הנאשם הגיע לרכב השיר לקרוב משפחתו (להלן: "הרכב") לחניה הסמוכה למעבר מיתר, במטרה להסייע תושבי חברון בתוך שטח ישראל בתמורה לתשלום. ארבעת בני משפחת ארזיזקת - צאייל, האשם, עמר ומוחמד, הם תושבי נפת חברון שבאותו בוקר נכנסו לישראל שלא כדין (להלן: "השב"חים") נכנסו לרכב וביקשו מהנאשם להסיעם למקום מסויים בישראל והנאשם הסכים לעשותות זאת תמורת 120 ל"נ. הנאשם הסיע את השב"חים ובלבד מסוים הוא נהגרכב בכיביש 25 מכיוון נתיבות, והיעד לכינסה לתחנת הדלק בצומת גילת. שוטר, לבוש מדים, שהיה במקום, התקרכב לרכב וסייע לנאים באמצעות פנס לעצור. הנאשם לא עצר ונסע במהירות לכיוון כליל אופקיים. השוטר נכנס לנידת משטרתית, הודיע בקשר על בריחת הנאשם והחל לנסוע אחר הרכב בכיביש 241 שהיה כביש בין עירוני דו טורי בעל שני נתיבי נסיעה לכל כיוון ומעקה הפרדה ביניהם. השוטר הפעיל אורות כחולים בנידת וכרכז לנאים לעצור, אך הנאשם כבר היה רחוק מהnidet. שוטרים אחרים שהיו בסמוך ושמעו את דיווח השוטר, הבחינו ברכב, הפעילו אור כחול מהබב על גג רכבם ונסעו אחרי הנאשם. במהלך נסיעת הנאשם על כביש 241, הוא נסע במהירות מופרזת, מעלה המותר, ונסע ב"זיג זג" בין הנתיבים כדי למנוע מהשוטרים לעצור אותו. בשל מסויים הנאשם נסע בכיכר, כשהוא עולה על הכביש, ביצע פנית פרסה והחל לנסוע בנגדו לכיוון התנועה, באופן לא זהיר, בנתיב בו נסעה הנידת המשטרתית. הנאשם ירד לשול הדך והמשיך להימלט מהשוטרים. הנאשם המשיך בנסיעה מהירה, תוך מעבר בין נתיבים כשהשוטרים נסעים בעקבותיו ומפעלים אורות וכריזה. הנאשם המשיך בנסיעתו, הגיע לצומת מרומר וחצה אותו באור אדום. הנאשם עלה על כביש 25 ונסע לכיוון כליל באר-שבע. השוטרים בנידות ניסו לעקוף אותו מספר פעמים במטרה לעצרו, ובכל פעם הוא הצליח ל עבר הנידות את רכבו ומנע מהם לעקוף אותו. פעמים במהלך המרדף הנידות נאלצו לסתות מנתיב נסיעתם על מנת לא להיפגע מהרכב. הנאשם התקרכב לצומת "משמר הנגב" בו נתיב אחד מיעוד לפניה שמאלה ושני נתיבים לנסיעה ישר. מספר kali רכב התקרכבו אל הצומת כדי לפנות שמאליה, והנאשם חזה את הצומת לשמאל, מהנתיב האמצעי, ונכנס לנטיב

עמוד 1

הנסעה הנגדי לכיוון התנועה, המופרד באין תנועה שعلוי גדר. בהגיע הנאשם לקצהו אי התנועה, הוא פנה בחודות ימינה ונסע ב מהירות. באotta עת נסעה ממול משאית וرك בדרכן נס נמנעה התנגשות בין המשאית לרכב הנאשם.

ה הנאשם המשיך בנסעה לכיוון רחט, בכביש דו סטריא בעל נתיב נסעה אחד לכל כיוון, שוללים צרים וכן הפרדה רצוף מפריד בין הנתיבים ברוב חלקי הכביש. הנאשם נסע בפראות, חזה פעמים רבות את קו ההפרדה הרציף ונסע בנגדו לכיוון התנועה. בשלב מסוים הנאשם סטה לנطיב הנגדי תוך חציית קו הפרדה רציף ונעה בפתאומיות לכיוון תחנת דלק במקומם. שוטרי תחנת רחט שמעו בקשר על המרדף, הציבו ניידת לפני אחת הרכבות בישוב רחט בניסיון לחסום את רכבו של הנאשם. הנאשם המשיך לנסוע ב מהירות בכביש הגישה לרחט עד שהבחן במחסום, בלם את הרכב בצד השמאלי של הכביש, יצא ממנו והחל להימלט רגלית. השוטרים דפו אחוריו וצעקו לו לעצור, והוא המשיך בבריחה וירד לאדי, ובהמשך השוטרים השיגו אותו ועצרו אותו.

.2. על יסוד הודהה הנאשם בעבודות, כאמור, הוא הורשע בעבירה של סיכון חי אדם במצויד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) בחוק העונשין התשל"ז-1977; ובعبירה של הסעה שלא כדין בנסיבות חמימות, לפי סעיף 12 א' (ג) (1א) (ב) בחוק הכינסה לישראל, התשי"ב-1952.

.3. ההסדר בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש.

.4. שירות המבחן הגיע על הנאשם שני תסקרים, בהם צוינו בין היתר הדברים הבאים -

ה הנאשםILD 1985, נשוי ואב לשמונה ילדים בגילאי 4-12. אינו ידוע קרווא וכותב בעברית או בערבית. עזב את בית הספר לאחר חמיש שנים למד כדי לפרנס את עצמו. בעברו הפלילי שתי רשותות קודמות, האחת מנთ 2004 בגין עבירה סיכון חי אדם בנתיב תחבורה, במסגרתו נידון ל- 20 חודשים מאסר בפועל, ובשנת 2012 הורשע בעברית הסעת תושב זר השווה שלא כדין. עברו התעborתי כולל 17 הרשותות שהאחרונה בהן מינואר 2019.

בהתיחסו לעבירה הביע חריטה וכעס עצמי באשר להתנהלותו. סיפר כי באותה תקופה עבד בתל אביב בתחום הנקיון וכפרנסה נוספת עסוק בהסעת פועלים במטריה לכסות על הדלק של נסיעותיו לתל אביב. ציין כי הוא ידע שמשיע עובדים שאין להם אישורי שהייה בישראל ונמנע מלבחון בחירותו והשלכות מעשייו. טען כי באירוע העבירה התבקש על ידי שוטרים לעצור, אך הפעלים שהיו עמו ברכב הפעלו עליו לחץ לא להישמע לשוטרים, ולהציג לנסוע, ומטע הלחץ בו היה נתון הנאשם בנסעה. ציין כי היה מודיע לכך שהוא מסכן את עצמו ואחרים. מסר כי כו� מצליח לבחון את התנהלותו הבלתיית והמסוכנת.

שירות המבחן ציין כי הנאשם השתלב בקבוצה טיפולית המיועדת לעצורי בית. הוא הגיע לכל המפגשים בזמן ובאופן סדיר, השתתף באופן פעיל, שיתף בעברו ובקשו, והתרשם מיתה כי הוא נתרם מהתהליך הטיפולי. הנאשם שיתף כי השתתפותו בקבוצה תרמה לו רגשיות, וכי התכנים שהוצעו בקבוצה אפשרו לו בחינה באשר להתנהגותו ולבחינת גורמי סיכון בעתיד.

שירות המבחן העריך את גורמי הסיכון והסיכון של הנאשם, התרשם כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק, ביחס בלבד לכל הקשור להשגת כסף זמין, והעריך כי לנายนא שוכן להיתר מihilך טיפול, שיסען בנסיבות רמת הסיכון כאמור.

בנסיבות הדברים, המליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך שנה במהלכו יופנה במסגרת מעגל החיים והתעסוקה המשמעות בהכוונה ובהשתלבות בקורסים מקצועיים ובעובודה, ולהטיל עליו מאסר בעבודות שירות ומאמסר על תנאי.

בתסקירות משלים, דוח כי הנאשם לא השתלב בקבוצת טיפולית בשירות המבחן לאור רשיונות המתנה ארוכות. צוין כי הנאשם מתמודד עם מצב כלכלי קשה ואינו יכול לפרנס את משפחתו בשל התנאים המגבילים בהם הוא נמצא. הביע רצון להמשיך בקשר עם שירות המבחן ולשיקם את חייו.

שירות המבחן העריך כי ענישה הכלולת מאסר תקשה ותעצים את מצבה הכלכלי הקשה של משפחת הנאשם ועלולה להרע את מצבה. התרשם כי הנאשם חווה מחיר ממשמעותי מאז מעצרו והוא מודיע לחומרת מעשייו. וחזר על המלצתו לעונש.

טענות הצדדים

1. ב"כ הتبיעה עמד על הערכיהם החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות - ההגנה על שלום הציבור, ובפרט על ציבור משותמי הדריך; ההגנה על בטחון הציבור ותחושים הבטחון שלו; ההגנה על שלמות הגוף והרכוש; השמירה על החוק והסדר החברתי; זכות המדינה לקבוע מי יבוא בשעריה ולהגן על אזרחיה. הדגיש את חומרת העבירות. טען כי מידת הפגיעה בערכיהם החברתיים שמצוינו, חמורה. עמד על נסיבות ביצוע העבירות; חלקו המשמעותי והמרכזי של הנאשם ביצוען; הנזקים הפוטנציאליים החמורים שבעבירות- הן מהעובדה שה הנאשם הסיע אנשים שאינו מכיר ואינו יודע מה סיבת כניסה לישראל, והן הסיכון החמור שנגרם נהיגתו; והמניע שעמד בסיס העבירות, הרצון להרוויח כסף מהסעת השב"חים והרצון להימלט מהשותרים בעבירות סיכון חי אדם בנתיב תחבורה. הדגיש כי מדובר בעבירה מתמשכת, על פני זמן ממוחך, ולא מדובר באיבוד עשתונות רגעי. הפנה לפסיקה וטען כי מדיניות הענישה בעבירות סיכון חי אדם בנתיב תחבורה היא של שנות מאסר בפועל, גם במקרים בהם לא נגרם נזק גוף. ומדיניות הענישה בעבירה של הסעת שב"ח היא של מאסר בפועל, גם במקרים שלאollo לה עבירות נוספת. באשר למתחם העונש הולם, טען כי הוא נע בין 3 - 5 שנות מאסר, לצד עונשים נלוויים. אשר לעונש המתאים לנายนא במסגרת מתחם העונש הולם, ציין שה הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון, חסר בזמן שיפוטי, השתלב בקבוצת טיפולית ונתרם ממנו. ומנגד, לנายนא הרשעות קודומות באותו עבירות ממש- הן עבירות הסעת שב"ח והן עבירות סיכון חי אדם בנתיב תחבורה, עליה נדון ל- 20 חודשים מאסר בפועל. עוד ציין כי במסגרת גזר דין בעבירות השב"ח בה הורשע בעבר, טען הנאשם כי הוא מצטער על מעשיו ולא ייחזור עליהם. הפנה לעברו התעבורתי הכלול 17 הרשעות קודומות. התייחס לאמריות שירות המבחן ביחס לנายนא, המלמדות על תוכנה ראשונית שלו לחומרת מעשייו, הנובעת בעיקר מהמחירים אותם הוא משלם כיום. וטען כי אין הצדקה לחריגה מהמתיחס בשל

שיקולי שיקום. טען לצורך בהרתעת היחיד והרבבים, בשתי העבירות בהן הורשע הנאשם, וביקש להטיל על הנאשם מאסר בחלק האמצעי של המתחם. בנוסף, עתר להטיל על הנאשם מאסר על תנאי מרთיע, קנס, ופסילת רישון נגיה לתקופה ממושכת בפועל ועל תנאי.

- .2. ב"כ הנאשם טענה כי עובדות כתוב האישום המקורי תוקנו באופן משמעותי הגם שסעיף העבירה שייחס לנאם לא השתנה - נמחקו ממנו תיאורים על אנשים שקבעו לצד הדרך וכי רכב שבלם. צינה שהנאם הודה במעשהיו כבר בוחנת המשטרה, קיבל על עצמו אחריות, הבין את הסיטואציה אליה נקלע, וכיום, לאחר שנה של טיפול, הוא נמצא במקום אחר. אשר לנסיבות העבירה, טענה כי מעשי הנאשם קרובים לעבירות נסעה פוחצת, כאשר הנסעה מתבצעת בשעת פנייה בוקר, כשהcabישים ריקים. צינה כי בזמן שהנאם חזה באור אדום לא היו במקום כל רכב אחרים והפנתה להנחיית פרקליט המדינה 2.17 לפיה מקום שבו נחצו צמתים באור אדום אינם לא התmesh סיכון אין לייחס עבירה של סיכון חי אדם בנסיבות תחבורה. וטענה כי העובדה הקבועה בסעיף 15 לכטב האישום לפיה הנאשם הסיט את רכבו לעבר הנידות וגרם להם לסתות ממוללים היא היחידה העולה כדי סיכון. טענה כי למעשה הנאשם לא קדם תכנון. והסבירים שהיו עם הנאשם ברכב נלחצו בעצם וגרמו לו להלה, שהביאה להתנהגותו הפסולה. והדגישה כי בסופו של יומם לא נגרם נזק ממשי. טענה כי התנהגות הנאשם נמצאת ברף התחתון. הפנתה למסיק שירות המבחן, וטענה כי ריכיב הרתעת היחיד הושג במלואו. טענה כי מתחם העונש ההולם על עבירה של הסעת שב"ח נע בין מאסר על תנאי למספר חודשים עבודה שירות, וכך עם עבירת הסיכון יש לקבוע מתחם הנע בין שישה חודשים ל- 24 חודשים מאסר. וטענה כי במקרה זה יש לחזור ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום. בהקשר זה טענה כי הנאשם צער בן 34, התדיימ מאביו בגיל 10, עזב את לימודיו והשתלב בעבודה. הוא ביטל את עצמו מגיל צער, התהנתן עם אישתו על מנת שתהיה מי שטפל באמו. וכיום הוא אב ל- 8 ילדים. מזה שנה הוא משולב בשירות המבחן, ותואר כמי שהוא פעיל בקבוצת הטיפולית ונתרם ממנה, והמלצת שירות המבחן היא שילובו בטיפול. אשר לעברו הפלילי, צינה כי בעבירות סיכון חי אדם הורשע לפני כ- 14 שנה, ובנסיבות שב"ח הוא הורשע לפני כ- 7 שנים. טענה כי יש לתת לנאם הזדמנויות לשיקם את עצמו, וכי עונש מאסר יפגע בשיקומו וגם יפגע קשות במשפחה.

- .3. הנאשם הביע צער על מעשיו. אמר כי הוא יודע שביצע עבירה חמורה מאוד ושזו הפעם השנייה שהוא עושה זאת. ואמר שבנסיבות הקשר שלו עם שירות המבחן הוא השתנה קצר.

דין והכרעה

- .1. הנאשם הורשע בעבירות של הסעת שב"ח וסיכון חי אדם בziejיד בנסיבות תחבורה. שתי העבירות בוצעו במסגרת אירוע עברייני אחד ויש לקבוע להן מתחם עונש הולם כולל.

- .2. הערכיהם החברתיים שנפגעו מעשי הנאשם בעבירה של סיכון חי אדם בנסיבות תחבורה, הם בראש

וראשונה הערך של שמירת החיים, ולצדו גם ערכי הבטיחות בדרכים, שלום הציבור, שמירת הרכוש, והוצאות לגורמי אכיפת החוק. בנסיבות העניין, מידת הפגיעה בערכים החברתיים האמורים הינה משמעותית מאוד.

הערכים החברתיים הנגעים בעבירות הסעת השב"חים, הם בעיקר שלום הציבור וביטחונו, והשקיית משאבים ציבוריים במניעת כניסה שב"חים, באיתורם ובטיפול בהם בישראל. בהתחשב בנסיבות העבירה, מידת הפגיעה בערכים אלה הינה ממשית.

3. העבירה של סיכון חי אדם מzeitig בתפקיד תחבורה, היא מהחמורים שבחוק העונשין, ולא בכדי. חי אדם הם ערך עליון, מקודש, שהשמירה עליו היא בראש מעיניה של כל חברת אנושית מותקנת. נתיבי התחבורה הם התשתית המאפשרת תנועת אנשים וסחורות, הדרישה בחברה בת ימינו בדבר הבור מallow, שיש לחברת אינטראס מובהק לשומר על בטיחות המשתמשים בהם.

סיכון חיים מzeitig בתפקיד תחבורה, פוגע איפוא בשני ערכים חשובים ומרכזיים. העונש החמור הקבוע לצדה של העבירה - 20 שנות מאסר, מבטא את החשיבות הרבה של האינטרסים המעורבים ואת מידת הסלידה של החברה מהפגיעה בהם.

4. מדיניות הענישה הנוגעת בעבירות סיכון חי אדם בתפקיד תחבורה הינה של החמרה, ובמסגרתה מוטלים עונשי מאסר לתקופות מסוימות. (ראה ע"פ 2410/04 מדינת ישראל נ' סלמאן אבולקיעאן (פורסם בנבבו), ע"פ 9229/08 נואף אלעטם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבבו) וע"פ 1133/07 מוחמד אלדראג'ה נ' מדינת ישראל - (פורסם בתקדין) ע"פ 11/11 4797 סמיר הוואלה נ' מדין"י; ע"פ 2804/12 מדינת ישראל נ' שפיק קבוצה ואח'; וע"פ 12/12 6099 אדם נסימי נ' מדינת ישראל).

5. מדיניות הענישה בעבירות של הסעת שב"ח היא של החמרה יחסית. הקו הפסיקתי המנחה מימים ימימה הוא, שיש להטיל על מסיע/מעסיק/מלין עונש חמור יותר מזה של השב"ח עצמו. שכן, השב"ח אינו אזרח ישראל וכל מעיניו באינטראס הפרטיו שלו, ואילו האחרים הם ככל אזרח ישראל, שיש להם אחריות כלפי שלום הציבור וביטחונו, שמעשיהם תורמים להתגברות תופעת השהייה הבלתי חוקית של תושבי הרשות בישראל.

ברובות השנים, החוק תוקן, והעונש על הסעת שב"חים בנסיבות מסוימות הוחמר. הוראת החוק העכשוית, מצויה בסעיף 12א (ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, הקבוע כדלהלן -

"הمسיע ברכב תושב זר השוהה בישראל שלא כדין, דין - מאסר שנתיים או הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין);

(1א) נUberה עבירה לפי פסקה (1) באחת מהנסיבות המפורטות להלן, דין של>User

עמוד 5

העבירה - מאסר ארבע שנים או כפל הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין:

(ב) הוסעו ברכב שלושה תושבים זרים או יותר, השווים בישראל שלא כדין

שאינם בני משפחתו של המסייע; לעניין זה, "בן משפחה", של המסייע - הורהו, ילדו, אחיו או אחותו;"

הלכה למעשה, עונשי המאסר בעבירה זו נעים בין מספר חדשים ועד שנת מאסר. (רע"פ 3967/18 **חסין סייד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.8.2018); רע"פ 4062/17 **פתחי אלקואען נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.01.14); רע"פ 7726/13 **נסארה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.6.2017))

6. בע"פ 5953 רוני שוהנה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, **07.12.2015**) המערער הורשע בעבירות **של סיכון חי אדם בנסיבות תחבורת, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והסתע שוהה בלתי חוקי שלא כדין**. לפי עובדות כתוב האישום המתוקן, המערער הסיע ברכבו שוהה בלתי חוקי, ושוטרים שהבחינו בו מבצע עקיפה אסורה סימנו לו לעצור. המערער הבхиון בסימון, התעלם מהשוטר, והחל בנסיעה מהירה, תוך שהוא מסיט את רכבו לעבר השוטרים וממשיך לנסוע במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך ובפראות תוך שהוא מסכן את משתמשי הדרך. לאחר שעצר את רכבו, יצא מן הרכב ונמלט בריצה מהמקום שבו מותיר את השב"ח ברכב. המערער לא שעה ל��יאות השוטרים ונתפס רק לאחר מרדף רגלי. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירות **הסתע השב"ח** נع בין **12 ל-40 חודשים מאסר בפועל**, ומתחם העונש ההולם לאירוע המרדף נע בין **12 ל-40 חודשים מאסר בפועל**. וגורר על המערער **30 חודשים מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את העrüור, תוך סקירת הפסיכה הרלוונטיית, ואמר בין היתר את הדברים הבאים, המתאים לעניינו:-

"המעשים שבביצועם הורשע המערער הם בעלי חומרה יתרה. המערער סיכן את שלומם ובטיחותם של משתמשים תמיימים בדרך, שעה שנמלט מהמשטרה תוך שנגש בפראות. נהיגתו המסוכנת של המערער כללה גם סיכון חיהם של גורמי אכיפה בעת שנסע לעבר נידת המשטרה במהירות גבוהה, ואף בנגדו לכיוון הנסיעה, באופן שאילץ את השוטרים לבילוי בLIMIT� חירום ולסתות מנטיב הנסיעה כדי למנוע התנגשות חיזית עם רכבו של המערער. לא זו אף זאת: לאחר שהמעערער עצר את רכבו הוא המשיך שלא להיענות לסימון השוטרים לעברו כי יעצור ופתח בהימלטות רגלי. מעשי אלו של המערער מלמדים על זלזול בוטה בחוק ובגורמי האכיפה. בית משפט זה עמד בעבר על חומרתן של עבירות סיכון חי אדם בנסיבות תחבורת וקבע כי ככל, נדרש כי הענישה בגין תהא משמעותית ומרתיעה (ע"פ 4160/14 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 והאסמכתאות שם (20.10.2014); ע"פ 3641/14 מדינת ישראל נ' חסונה, [פורסם בנבו] פסקה 6 (2.7.2014)). עיון בפסקה שאזכרה בגורר הדין וכן בטיעוני הצדדים בערעור מלמדת שהעונש שהוטל על המערער הוא ראוי וסביר בנסיבות העניין וכי אין מקום להתערב בו. **המגמה בפסקה מלמדת על החמורה בענישה של מי שהורשו בסיכון חי אדם**

בנתיב תחבורה ורף הענישה המקובל בעבירה זו עומד על מספר שנות מאסר (ע"פ 3641/14 מדינת ישראל נ' חסונה, [פורסם ב公报] פסקה 6 (2.7.2014)). מעיוון בפסק דין שביהם נדחו ערעורים על חומרת העונש של מי שהורשו ביצוע עבירה ממין זה בנסיבות דומות למקרנו, עליה כי העונש שנגזר על המערער דכאן איננו חריג ממדיניות הענישה הנהוגת. כך למשל, בע"פ 2336 ווורי נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (10.12.2014) נדחה ערעור על גזר דין שבמסגרתו הוטל על הנאשם בגין עבירה של סיכון חי אדם בנתיב תחבורה עונש של 40 חודשים מאסר בפועל. בע"פ 1925 עלוש נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (8.2.2015) נדחה ערעור על גזר דין שבמסגרתו הוטל על הנאשם שם חמיש שנות מאסר בפועל. בע"פ 6193 אسد נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (21.5.2015) נדחה ערעור על גזר דין שבמסגרתו הוטל על הנאשם שם 40 חודשים מאסר בפועל. כך גם בע"פ 5626 לנקיון נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (2.8.2015) שבמסגרתו נדחה ערעור על חומרת עונש של 50 חודשים מאסר בפועל. מעיוון בפסקה עולה אפוא כי העונש שנגזר על המערער אינו חריג ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות של סיכון חי אדם בנתיב תחבורה המואפיות ב"מרדיים", הימלטות מגורמי שיטור ועבירות תנועה מרובות - והכל באופן שיש בו כדי לסכן את שלומם וביטחונם של משתמשים בדרך לתומם. יוזכר כי המערער אף הורשע בהסתע שב"ח שבגינה קבע בית המשפט המחויז רף ענישה מקסימלי של 7 חודשים מאסר בפועל".

בע"פ 2789/13 מדינת ישראל נ' זין חמדי (פורסם ב公报, 4.8.2013) המשיב, צעיר בן 21, הורשע בעבירה של סיכון חי אדם בנתיב תחבורה, ובعبارة של הסעה שלא כדין. הוא הסיע 25 שוהים בלתי חוקיים משכם לטור שטח ישראל, וכשנתבקש לעצור את הרכב התעלם מקריאת השוטר והמשיך בנסיעתו במהירות גבוהה מן המותר, תוך מעבר בין נתבי הנסיעה, ובמהמשך אף נסע על קו הפרדה בין המפרץ בין שני נתיבים. משנישה השוטר לעקפו מצד ימין, עבר המשיב לנסוע בשול הקביש השמאלי, וניסה לפגוע בנידית מספר פעמים, עד שאילץ את השוטר לרדת בעצמו לשול השמאלי של הקביש; כל זאת, תוך שהשוטר ממשך לכרויז למשיב שיעצור. לבסוף, אחראי נסעה של כחצי קילומטר, עצר המשיב את רכבו, למראת אקדח שלף השוטר. בית המשפט העמיד את מתחם העונש הרاءו לעבירת **הסעה על 3 עד 8 חודשים מאסר בפועל**, ואת מתחם העונש הרاءו **לUBEIRAT HSICON CHI ADAM UL 8-24 MONTHS MASEF BFOUL**. וגזר על המשיב **19 חודשים מאסר, מתוכם 13 בפועל**.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה וקבע-

"לאחר העיון סבירים אנו, כי יש ממש בערעור המדינה. לעניין זה עליינו להידרש **הן למתחם הענישה שקבע בית המשפט קמא והן לתוכאה האופרטיבית** שלטה הימנו. אשר למתחם, לא זה המקום לשוב לכל הפרשנות לתיקון 113 לחוק העונשין תש"ז-1977, אך העיקרון המנחה בו, עקרון ההלימה, יחד עם **פסקה קיימת, אין מניחים להסתפק** במתחם שקבע בית המשפט. אשר לעבירה החמורה מן השתיים, סיכון חי אדם בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, עונשה המירביCIDOU עשרים שנות מאסר, ומכאן שהמחוקק ראה דבר זה כפגיעה בערך חברותי בעל חשיבות רבה. מדיניות הענישה הנהוגה בכאן דא היא מחמירה, וראו ע"פ 2410/04 מדינת ישראל נ' אלקיעאן [פורסם ב公报] (2004) **שם הוותנו ארבע שנות מאסר, והשופט לו ציין "ואנן מצפים כי**

רמת הענישה איתה אנו מכתיבים תיושם בפועל על-ידי ערכאות קמא". אכן ישמה מדיניות זו לאורן השנים, בחיריגים מסוימים לקולה ולחומרה. גם אם המרדף היה קצר יחסית, אשר לערית הסתעה, זו עונשה המירבי על פי דין, סעיף 12א(ג)(ב) לחוק הכנסה לישראל, תש"ב-1952, הוא שלוש שנים "אם הוסעו הרכב ששה תושבים זרים או יותר השוהים בישראל שלא כדין" (בנידון דין הוסעו 25, ولكن החומרה בדיון משתנים במקרה "רגיל" של הסעה - בשלוש). ניתן אל לב: המדובר במסיעים, ולא בשוהים הבלתי חוקיים עצם, שעוניים נדון ברע"פ 3173/09 פאריגן נ' מדינת ישראל [הורסם ב公报] (2009); כבר שם נאמר לגבי המסיעים, המלינים והמעסיקים (ראו גם רע"פ 5198/01 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 769), כי חטאתם עולה על של השוהים הבלתי חוקיים, "שכן חוטאים הם ומחטיאים את הרבים, ומכאן גישת החוק שחייבים עמהם" (פסקה י"א), שם הופשטית "את קולי לגישה המחרירה כלפי מסיעים, מלינים ומעסיקים, שהם על פי רוב ישראלים, העוברים על החוק לשם בצע כספ, ולא למען פט לחם". פסק דין רלבנטי לעניינו, שהגישה באת כוח המדינה, הוא ע"פ 9406/08 פאייז נ' מדינת ישראל (2009), שניתן אמןם בטרם תיקון 113, אך גם לאחר תיקון איננו מתחילה מבראשית. באותו עניין היה מדובר למי שהסייע שוהה בלתי חוקי, ומשנמלט משוטרים נוהל אחריו מרדף, אף שם הורשע בסיכון חי אדם בנטייה תחבורת ובהסתעת שוהה בלתי חוקי (וכן הפרעה לשוטר במילוי תפקידו), והושתו עליו **36 חדשני מאסר בפועל....**

לטעמי, המתחם ההולם לעניין מסיעים, מלינים ומעסיקים בנסיבות מחמירות בעניינו צריך להיות בין 5 ל-15 חדשני מאסר, בעניין זה יש חשיבות עצומה להרתקעה, כיוון שהמדובר בעבירה שUIKitה כלכלי, וזאת כדי שייצא הקול הצלול מטעמו נגד מעשים אלה. נוכח האמור החלנו להיעתר לערעור, שכן סבורנו כי בית המשפט קמא אכן הציב מתחם ענישה נמוך מדי, וכתוצאה נדון המשיב לעונש קל מדי. בשל גילו הצעיר, עברו הנקי והתקיריים החשובים ביסודות תהא התרבותותנו, על הצד הנמוך, על ידי החמרת עונש המאסר בפועל מ-13 ל-20 חדשניים; וזאת גם כיוון שאין ערכאת ערעור ממשאה את הדין.

7. נסיבות הקשרות בביצוע העבירה -

הסעת השב"חים על ידי הנאשם הייתה מתוכננת מראש. הנאשם הגיע בשעת לפנות בוקר לאזרע מעבר מיתר, מתוך כוונה לאסוף שם תושבי שטхи הרש"פ הנכנסים לישראל, אסף ארבעה שב"חים לרוכבו והסיעם כברת דרכ ארוכה בתחום ישראל.

הסכנה לביטחון הציבור הטעונה בהימצאות תושבי הרש"פ שאין להם היתר לשחות בישראל, בתחום ישראל, ידועה לכל, ולכערנו כבר היו דברים מעולם והציבור שילם על כך מחיר כבד.

ה הנאשם ביצע את העבירה מתוך רצון להרוויח כספ, והתעלם מהסכנה שיצרה.

ה הנאשם התעלם מסיכון השוטר לעזר ופתח בנסיעה מסוכנת שנמשכה על פני כ- 25 קילומטרים (מצומת גילת לאופקים ומשם לרהט). הנאשם התעלם מקריאות השוטרים לעזרו. נסע נגד כיוון התנועה בנטייה בו ונעה הניידת שרדפה אחריו. חזה צומת באור אדום. סיקן את השוטרים שנסעו בניידת שנייסו לעקבו אותו, בacr

מספר פעמים הסיט את הרכב לעברם. בקטעי דרך מסוימים נסע בניגוד לכיוון התנועה. נסע בצורה מסוכנת בקטעי כביש דו מסלולי בעל נתיב אחד. חזה פעם אחר פעם קו לבן רציף. לכל אורך נסיעתו נסע במהירות, וסיכון את עצמו ואת ארבעת הנוסעים שהוא אtex. וכשדרכו נחסמה והוא נאלץ לעצור, הוא ירד מהרכב וברוח.

הנואם, כנהג הרכב, ביצע את העבירות בעצמו בלבד.

אמנם, במלר רב, לא נגרם נזק קונקרטי מהתנהגות הנואם, אך הנזק שיכל להיגרם מנהיגת הנואם, חמור מאוד. כל בר דעת מבין את התוצאות הרות הגורלו של נזק מוגבר מניה ופירושה תוק חציה באור אדום, נסיעה נגד כיוון התנועה, הסיטה רכב הנושא במהירות לעבר רכב אחר המנסה לעקוף אותו, ועוד.

הסיבה שהביאה את הנואם לבצע את עבירת סיכון חי אדם שביצע, הינה רצונו להתחמק מהשוטרים שדרשו ממנו לעצור, ובכך להימלט מעונש.

8. קראתי את פסקי הדין שהסגורית הגישה במסגרת טיעונה לעונש ומצאת כי אין בהם ללמד על עניינינו. ראשית, כמו ברוב העבירות, ניתן למצוא מקרים בהם הוטלו עונשי מאסר קלים יחסית, בשלנסיבות קונקרטיות של המעשה או העושה, אולם, הם היוצאים מן הכלל, ומידניות העבירה העולה מפסיקה רבה ועקבית של בית המשפט העליון, גם זו שהוגשה על ידי הסגורית, ברורה, והיא של שנות מאסר בפועל.

9. בהתאם לצורכי לקים ייחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותו ומידת אשמו של הנואם ובין העונש שיוטל, ובהתחשב בערכיהם החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, אני קובע כי מתוך העונש ההולם לאירוע בכלל נוע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל ובין שנה ל- 3 שנות פסילה מלאהquiz או לקבל רישיון נהיגה.

10. שירות המבחן המליך להטיל על הנואם מאסר בעבודת שירות לצד עונשים נלוים. איני מקבל את המליצה.

כידוע, עדמת שירות המבחן ברגע שיש להטיל על נואם, היא בבחינת המלצה שאינה מחייבת את בית המשפט (ראה למשל, ע"פ 4295/15 ג'אבר אלצאנע נ' מדינת ישראל - פורסם בנבו, 2.5.16; רע"פ 4144/15). נקודת מוצא זו מחייבת המציאותות. בית המשפט הוא או אלטיפ נ' מדינת ישראל - פורסם בנבו, 16.6.15). נקודת מוצא זו מחייבת המציאותות. בית המשפט הוא הגוזר את הדין. זו חובתו וזה אחוריותו. מילא, אין מקום שעמדתו של גופו אחר, חשוב ככל שהיא, תחיב אותו לתוצאה עונשית מסוימת. בהקשר זה יזכיר, ששים שיקולו' שירות המבחן בהמלצתו אין חופפים לשיקולו' בית המשפט בגישה הדין. שירות המבחן מתמקד בעיקר בנואם ובטובתו (לעתים טובות הנואם עולה בקנה אחד עם טובת הציבור), ואילו בית המשפט מחייב לשקלן אינטרסים רבים ורחבים יותר. בנוסף לכך, שירות המבחן רשאי להמליץ כל המלצה שנראית בעיניו, ללא כל הגבלה, ואילו שיקול דעת בית המשפט בענישה, מוגבנה בחוק

מושפע ממרכיבים ומעקרונות משפטיים שאינם נמצאים על סדר יומו של שירות המבחן.

11. ב"כ הנאשם טענה כי במקרה זה יש הצדקה לקבוע את עונשו של הנאשם בסטייה ממתחם העונש הולם, משיקולי שיקום. איןני מקבל את הטענה.

לא כל השתפות בטיפול מצדיקה קביעת עונש בחירga ממתחם העונש הולם. יוזכר, כי סעיף 40א(4) מאפשר לבית המשפט להתחשב בגזרת העונש המתאים לנאשם, בחרגה למוטב או במאזים לחזור למוטב. אולם הדבר נעשה בתוך מתחם העונש הולם ולא בחירga ממנו.

על מנת לעמוד על טיב השיקום ומשמעותו, יש לבחון את מצב הנאשם לפני תחילת הטיפול, את מהות ועומק "הגם" או "הליקוי" שחביב טיפול, את משך הטיפול ומידת האינטנסיביות שלו ואת תוצאות הטיפול.

ambil' לזלزل במסגרת הטיפול בה השתף הנאשם, המדובר בקבוצת טיפול המיועדת לעצורי בית, שטיבה, היקפה ועידה צנויות. אין המדובר בתחילת טיפול יסודי שפרט, או אפילו התימר לפטור, בעיה שעמדה ביסוד התנהגות הנאשם באירוע העבירה, או שינוי משמעותית תובנות יסוד או דפוסי התנהלות מרכזים שלו. למעשה, הנאשם לא התחיל בטיפול שירות המבחן "עד לו", בשל רשיומות המתנה ארוכות.

12. לנאות עבר פלילי הכלול עבירה של הסעת שב"ח מחודש יוני 2011 ועבירת סיכון חי אדם בנסיבות תחבורה מחודש יוני 2005 - עליה נדון ל-20 חודשים מאסר בפועל. בנוסף, לחובתו 17 הרשותות בעבירות תעבורה, ובן אי ציון לתמרור עצור ונוהga כsharp; אורך אדם.

13. בגזרת דינו של הנאשם אני לוקח בחשבון את גילו הצעיר יחסית; את נסיבות חייו, כמתואר בתסקרי שירותי המבחן; את הפגיעה הצפוייה לו ממאיסרו; ובעיקר את הפגיעה הצפוייה לשפחתו הגרענית ובמיוחד לידי הקטינים, ולאמו; את הودאותו; את התקופה בה היה הנאשם בתנאי מעצר בית; ואת היליך הטיפול המשמעותי שעבר.

14. בסופו של דבר על העונש לעמוד בהלמה לחומרת מעשה הנאשם בנסיבות ולמידת אשמו. וכן, המרדף אחרי הנאשם היה על פני כ- 25 קילומטרים, מרחק רב במיוחד בהשוואה למקומות דומים הגיעו לבית המשפט; במהלךו הנאות ביצע סדרת מעשים מסכני חיים - פשוטו ממשמעו, סיכון את השוטרים שרדפו אחריו, סיכון משתמשי דרך אחרים שהיו בקרבתו, וסיכון את עצמו ואת נסעי רכבו. והתנהגותו בכלל מבטאת חוסר מORA דין, חוסר גבולות פנימיים, ומוסכנותות לציבור.

חווארת מעשי הנאשם בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם, כשלעצמם, מצדיקים תקופת מאסר ארוכה יותר מזו שתיגזר על הנאשם. תקופת המאסר המתונה יחסית מושפעת מההתיחסות בפגיעה הצפוייה לידי הנאשם ממאיסרו ומהדאגה לגורלם בהעדתו.

.15. נכון כל האמור אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 42 חודשים מאסר בפועל, בגיןomi מעצרו.
 - ב. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירה של סיכון חי אדם במידה בוגרת תחבורת.
 - ג. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל.
 - ד. אני פוסל את הנאשם מלאחץ או לקבל רישיון נהיגה למשך שנה מיום שחרורו מהמאסר.
- זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' בטבת תש"פ, 01 בינואר 2020, בנסיבות הצדדים.